

Onu yıllardır her sabah görürüm. Kışın; saç-sakal birbirine karışmış, pejmürde bir halde bir aşağı bir yukarı yürür. Kalın kirli bir palto olur üzerinde. Kolları birbirine kenetlenmiş halde hep aynı saatte, hep aynı yerdedir. Sadece hızlı hızlı yürür. Yürürken yüzü yere dönüktür. Yanında top atsan, dünya savaşı çıkarsan dönüp bakmaz. Bunca yıl bir kere yüzünü yakından gördüm. Sabah ayazının çiğ damlaları bıyıklarının üzerinde donmuştu. Gözlerini kısmış, alındaki kırıksıklıklar iyice derinleşmişti.

Ama yaz gelince durum değişir. Bu sefer onu iki yanından otoban geçen minik parkın ortasında çimlerin üzerinde uzanırken görürsünüz. Arabalar, insanlar, herkes büyük bir telaş içinde bir yerlere koşarken o büyük bir dinginlik içinde yüzünü güneşe vermiş öylece uzanır. Güzel bir şarkının melodisine dalmış gibi sessiz, sakin ve hareketsizdir.

İlk başlarda acıyordum haline. Ne yer, ne içer, ne düşünür... Neden bu halde...

Sonra bir gün nasıl oldu bilmiyorum, birden bire farklı düşünmeye başladım;

"Acınası halde olan o mu yoksuz biz miydik?"

Çünkü hayata karşı öyle umursamaz bir tavrı vardı ki.. Aslında hayatın onu değil onun hayatı ciddiye almadığını fark ettim. Bizim hayatın vazgeçilmezleri olarak algıladığımız şeyler onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Ona baktıkça bizim tutsak, onun özgür, bizim korkak, onun cesur olduğunu anladım.

Biz tutsaktık. Paranın, kariyerin, işin, mevkinin, makamın tutsağı..

Ve bir o kadar korkaktık. Patrondan, müdürden, amirden, şeften korkuyorduk. Güçlülere yaranabilmek, güçsüzleri ezebilmek için çırpınıyorduk.

Deliler hariç, herkes delirmiş olmalı

C.Ali TOYGAR tarafından yazıldı

Pazar, 05 Mayıs 2024 12:52 - Son Güncelleme Pazar, 05 Mayıs 2024 12:52

Köleliğin kaldırılmasına karşı çıkan köleler gibi, "Ben daha iyi köleyim, efendime daha iyi hizmet ederim" diye yarışıyorduk.

Öyle ki bu yarış içinde depresyona giriyor, bunalım yaşıyor, panik atak oluyorduk.

Kurduğumuz sahte cennette, cinnet geçiriyorduk.

Oysa onun böyle korkuları yoktu.

Bu yüzden olsa gerek son zamanlarda O'nu her görüşümde, "dile benden ne dilersen" diyen İskender'e; "Gölge etme başka ihsan istemem" diye cevap verebilen Diyojen gelmeye başladı.

Bana O'nda Diyojeni hatırlatan bir başka özellik daha vardı: 20 yıldır onu bir kere bile biriyle konuşurken görmedim.

Bilirsiniz Diyojen'de sokaklarda yatıp kalkardı. Bir gün sordular; "Bir insanın ne kadar akıllı olup olmadığını nasıl anlarsın?" diye.. Diyojen; "Konuşmasından" demişti. "peki adam hiç konuşmazsa" dediklerinde, Diyojen'in cevabı; "O kadar akıllı olanını görmedim bu dünyada" olmuştu.

H H H

Ama beni asıl etkileyen deli (!) ile bundan yaklaşık 7-8 yıl önce karşılaştım. Küçük bir kasabadaydık. Akşam namazını kılmış aynı zamanda okul arkadaşım olan caminin genç imamı ile şadırvanın altında sohbete başlamıştık. Bir ara uzaktan bir Kur'an sesi duyduk. Akşam'ın kendine has hüznü içinde sese doğru yürüdük. Uzaktan silüetini gördük. imamdı öğrendiğime göre, her gün kasabanın gençlerinin alay konusu yaptığı mahallenin delisinden başkası değildi. Herkesin evine çekildiği bir saatte, Bizans döneminden kalma bir taşın üzerine çıkmış ezberden

Deliler hariç, herkes delirmiş olmalı

C.Ali TOYGAR tarafından yazıldı

Pazar, 05 Mayıs 2024 12:52 - Son Güncelleme Pazar, 05 Mayıs 2024 12:52

Yasin-i Şerif okuyordu. Ayetleri bitirince mealine geçti. Çevresinde hiç kimse olmamasına karşın sanki yüzlerce insana vaaz verir gibiydi. "Ey insanlar" diye sesleniyor sonra da kendince ayetleri tefsir ediyordu.

Bizi fark etmedi, işi bitince taşın üzerinden indi ve yürüdü gitti. Gözden uzaklaşana kadar arkasından bakakaldık.

Asıl ilginç olan ertesi gün yaşadığımızdı. Yine akşam namazından çıkmış imam arkadaşla yürümeye başlamıştık. Aynı deli (!) önümüze çıktı. Beni tanımadığı için direk Hoca'ya yöneldi:

-Hoca bana bi çorba parası ver dedi.

Arkadaşım 5 tl uzattı.

Peki ne oldu dersiniz?

O deli (!) parayı yere attı. "Hoca" dedi. "Ben senden bir çorba parası istedim. Vereceksen ver"

Hoca 5 TL'yi yerden alıp yerine 1 lirayı uzattı.

Deli (!) parayı alıp arkasına bakmadan uzaklaştı.

Hoca anlattı. Meğer O an canı ne istediye sadece onun parasını almış. Mesela canı ayran çekti. Ayran elli kuruş. Eğer siz ona 1 tl verirsiniz bu sefer onu yere atar ve "Ben ayran parası istedim" dermiş.

Deliler hariç, herkes delirmiş olmalı

C.Ali TOYGAR tarafından yazıldı

Pazar, 05 Mayıs 2024 12:52 - Son Güncelleme Pazar, 05 Mayıs 2024 12:52

Sonra yaşadığım bu olay üzerine çok düşündüm;

"Acaba gerçekte deli kim?"

"Gerçekte acınacak halde olan kim?"

Geçici dünya hayatına yatlar, katlar, inşaatlar sığdırmaya çalışanlar mı!

Üç kuruşluk menfaat için bütün değerlerini satanlar mı!

Dünya malının içinde boğulup kalanlar mı!

Konfora, şatafata, lükse dalıp bu dünyanın bir de öbür tarafının olduğunu unutanlar mı!

Yoksa...

Yoksa ihtiyacından fazla bulduğu için 5 TL'yi dahi yere atanlar mı!

Sizce kim deli? Biz mi onlar mı!

Ben cevabı buldum: "deliler hariç hepimiz delirmiş olmalıyız!"

C.Ali TOYGAR - MİLLİGAZETE